

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-875/24
13.8.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Марковић, председника већа, Зорице Радаковић и Данијеле Марић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Живковић, адвокат из ... , против тужене Основне школе „ББ“..., коју заступа Градско правобранилаштво Јагодина, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Јагодини П1-531/23 од 12.3.2024. године, у седници већа одржаној 13.8.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Јагодини П1-531/23 од 12.3.2024. године у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке, тако да гласи:

1.ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиље АА из ..., којим је тражила да се обавезене тужена Основна школа „ББ“ из ..., да јој на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада плати и то:

За 2019. годину

- за јануар износ од 1.352,40 динара, са законском каматом почев од 6.2.2019. године до исплате,

- за фебруар износ од 1.738,80 динара, са законском каматом почев од 6.3.2019. године до исплате,

-за март износ од 736,00 динара, са законском каматом почев од 6.4.2019. године до исплате,

-за април износ од 1.932,00 динара, са законском каматом почев од 6.5.2019. године до исплате,

-за мај износ од 1.104,00 динара, са законском каматом почев од 6.6.2019. године до исплате,

-за јун износ од 1.550,60 динара, са законском каматом почев од 6.7.2019. године до исплате,

-за јул износ од 840,00 динара, са законском каматом почев од 6.9.2019. године до исплате,

-за август износ од 1.317,00 динара, са законском каматом почев од 6.10.2019. године до исплате,

За 2021. годину

-за септембар износ од 1.932,00 динара, са законском каматом почев од 6.10.2021. године до исплате,
-за октобар износ од 1.932,00 динара, са законском каматом почев од 6.11.2021. године до исплате,
-за новембар износ од 1.932,00 динара, са законском каматом почев од 6.12.2021. године до исплате, и
-за децембар износ од 579,60 динара, са законском каматом почев од 6.1.2022. године до исплате.

2.ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 531/23 од 12.3.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде трошкова превоза плати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе одређене овим ставом изреке, док је преко досуђеног, а за период од 1.1.2021. године па до 31.3.2021. године тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 101.856,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде, са законском каматом од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате.

Против пресуде донете у првом степену тужена је благовремено изјавио жалбу побијајући је у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Апелациони суд је утврдио да је жалба делимично основана.

Првостепена пресуда у побијаном делу није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из тачке 12. истог става наведене норме процесног права, на коју се неосновано указује жалбом, јер је изрека пресуде у овом делу јасна и разумљива, не противречи сама себи, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужила живи и пребивалиште има у ... (Улица ВВ број 9/10). Запослена је на пословима помоћног радника код тужене школе чије је седиште у ... (Улица ВВ број 15). Имајући у виду место становања тужиле и место рада, не постоји могућност да тужила користи превоз јер на тој релацији не постоји аутобуско стајалиште. На посао је долазила пешице, а сопствено возило или бицикл је користила само у току рада када јој је било потребно да за тужену однесе пошту. Тужена у спорном периоду није обезбедила запосленима сопствени превоз. На територији Града Јагодина су у 2019. и 2020. години сви грађани имали право на бесплатан превоз у градском и

приградском саобраћају. Тужена тужилји није платила трошкове за долазак и одлазак са рада која висина међу странкама није спорна.

На основу овако утврђеног чињеничног стања одлучујући као у побијаном делу става првог изреке пресуде, налазећи да тужилја има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада за период од јануара 2019. године закључно са августом 2019. године и од септембра 2021. године закључно са децембром 2021. године.

Међутим, по оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је обавезао тужену да тужилји за напред наведени период накнади трошкове за одлазак и долазак са рада. Наиме, запослени у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 95/18), има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Запослени у складу са одредбом члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 21/15 и 92/20), има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до 5. у месецу за претходни месец, уколико није обезбедио сопствени превоз. Уколико је перонска карта услов коришћења превоза сматра се да је иста саставни део трошкове превоза.

Из наведених одредби произилази да ни Закон о раду ни подзаконски акт нису утврдили услове и критеријуме за остваривање права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са посла због чега ово право припада свим запосленима, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Међутим, одлука о основаности тужбеног захтева зависи од чињеница сваког конкретног случаја, јер се мора спречити злоупотреба овог права које може да настане ако накнаду трошкова тражи запослени који те трошкове и нема, како је ситуација у конкретном случају. Тужилја за долазак на рад и одлазак са рада не користи ниједан вид превоза. Место становања тужилје и место рада, односно седиште послодавца је у истој улици ВВ и то тужилје на броју 9, а тужене на броју 15. На наведеној релацији не постоји ни аутобуско стајалиште и због које раздаљине тужилја на посао долази пешице.

Такво растојање које према утврђеној чињеници тужилја може и прелази пешице, према разумној оцени не оправдава удовољење захтеву за накнаду ових трошкова, којих у конкретном случају нема, без обзира што Закон о раду и ПКУ не условљавају право на трошкове доласка и одласка са рада удаљеношћу места становања од места рада. У овој ситуацији, исплатом цене превоза не би се остварила сврха ради које је установљено право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Ово стога што је накнада трошкова превоза за долазак и одлазак са рада по природи рефундационог карактера, треба да послужи оној сврси ради које је право установљено, а не којим другим тежњама које не стоје у вези са функцијом рада код одређеног послодавца.

Из наведених разлога, Апелациони суд је применом одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП, преиначио у наведеном делу првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље и одлучио као у изреци ове пресуде.

Одлучујући о трошковима поступка, Апелациони суд је применом члана 165. став 2. у вези са члановима 153, 154, 162. и 163. ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 43/23), обавезао тужиљу да туженој накнади трошкове поступка за састав жалбе од 1.4.2024. године у износу од 27.000,00 динара. Апелациони суд туженом није признао друге трошкове поступка, јер тужени захтев за накнаду других трошкова није определио у складу са одредбом члана 163. став 2. ЗПП. С обзиром на изложено одлучено је као у ству 2. изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Марија Марковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**